

Mėja vargais negalais išsitraukė iš sekcijos didžiulį albumą, pūkšdama atsitempė jį ant sofos ir atvertė pirmąjį puslapį. Dukra labai mėgsta jį vartyti. Ten Mėjos senelis kruopščiai sudėliojęs nuotraukas chronologine tvarka, prie kiekvienos užkišta kortelė, kurioje nurodyta data ir įvykis ar trumpas komentaras. Toks jau tas mano tėtis – ne tik puikus gydytojas kardiologas, bet ir šeimos statistikas, archyvaras, mėgstantis kruopštumą ir tvarką. Jo gyvenime viskas suplanuota, sukataloguota, rašomojo stalo stalčiuose guli sąsiuviniai, užpildyti skaitytų knygų, matytų filmų, spektaklių, koncertų sąrašais su trumpomis

anotacijomis. Nors mama, menininkė – pianistė, rodos, turėtų būti chaotiška asmenybė, plaukioti padebesiais, bet mūsų namuose viskas savo vietose, nerasi nė dulkelės, nė mažiausio šapelio ant kilimo. Todėl anūkų apsilankymai močiutei tikras išbandymas. Kartais stebiu sunkiai slepiamą kančią jos veide, kai per šventes susirinkusi penkių vaikų armija griauna išpuoselėto senelių pasaulio tvarką, kol brolienė Violeta, pasigailėjusi anytos triūso, liepia vaikams persikelti į kitą tvoros pusę ir versti jos namus. Mano vyresnieji broliai Gediminas ir Kęstutis turi po dvi atžalas – lyg susitarę vyresnę dukterį ir jaunesnį sūnų. Todėl pusseserės ir pusbroliai draugauja atskirai, o manoji keleriais metais jaunesnė Mėja vis lieka viena.

Šis niūrus, ašarų upeliais plūstantis dangus visiškai man netinka. Net šviesesniais gyvenimo laikotarpiais toks sodrus, įkyrus, vienodas lietus keldavo depresiją, o dabar, kai mano pačios gyvenime ne pats linksmiausias laikotarpis, jis spaudžia, trempia, gniuždo, drėgmė skverbiasi per odą, srūva kraujagyslėmis ir pasiekia širdį, kurioje ir taip tamsu bei šalta.

Ką aš padariau ne taip? Kur suklydau? Kodėl, užuot mėgavusis šiluma prie žydros jūros akinančiai gelsvo smėlio pakrantėje, kiūtau tėvų namuose, kad ir labai mieluose, bet dabar nedžiuginančiuose, kai visi, net gamta, susimokę prieš mane.

Mano ramus, tvarkingas, teisingas gyvenimas staiga įškilo prieš dvi savaites. Buvo paprastas birželio antradienis. Jau skaičiavau dienas iki atostogų, nes po karštos gegužės birželis nelepino šiluma, ir svajojau, kad mes trys – Ugnius,

Mėja ir aš – tuoj skrisime į Maljorką, kur lepinsimės kaitria saule, žydra padange, kitais Viduržemio jūros kurorto malonumais ir galbūt netgi pagalvosime, ar nereikėtų nupirkti Mėjai broliuko ar sesytės, kurių ji taip prašo, tik mudu vis teisinamės, kad dar neturime pinigų...

Deja, piktos likimo deivės viską sudėliojo savaip.

To negali būti, negali, kaliau sau. Tai nieko nereiškia, nesvarbu, ką aš matau, nesvarbu, kad mano vyras šypsosi tai merginai, kaip jau seniai nėra šypsojęsis man, nesvarbu, kad laiko ją už rankos ir intymiu judesiu nubraukia plaukų sruogą nuo veido, nesvarbu, kad jie palenkia galvas ir susiliečia kaktomis. Tai... Nežinau, kas tai!

Pamačiusi tą vaizdą vienoje senamiesčio kavinėje, kur niekada neužeidavau ir nesupratau, kaip atsidūrusi, pastovėjau tarpduryje kaip įkalta ir atsitokėjau tik tada, kai kažkokia apkūni tetulė nelabai mandagiai stumtelėjo mane.

– Tai eini ar neini vidun? – piktai burbtelėjo. – Apsigalvok.

Atšokau ir puoliau į gatvę, vis nesuvokdama, ką gi aš čia mačiau.

Vėliau išsiėmiau telefoną, vėl įėjau į kavinę ir stovėdama tarpduryje nufotografavau saldžiąją porelę. Dėl viso pikto. Kol kas dar nežinojau, ką darysiu su ta nuotrauka. Tada išėjau į gatvę, pasitraukiau atokiau ir paskambinau Ugniui.

– Labas, – pasisveikinau įprastu balsu. – Kur esi?

– Darbe, – taip pat normaliai atsakė vyras.

– Aš senamiestyje, netoli tavo biuro. Gal papietaukim kartu?

– Gaila, bet negaliu. Po dešimties minučių turiu svarbų susitikimą.

Tu jau susitikime, pagalvojau, bet nieko nepasakiau, tik palinkėjau:

– Tai gero darbo tau. Teks pietauti vienai. Užeisiu į kavinę. Gal į... – paminėjau kavinę, už kurios kampo stovėjau. – Tu dažniau būni senamiesčio kavinėse. Gal žinai, koks ten maistas?

– Bjaurus, – patikino Ugnius. – Kartą valgiau. Nei pats eičiau, nei kitam rekomenduoju. – *O dabar tu sėdi ten ir nemanau, kad labai šlykštiesi maistu.* – Pamėgink gruzinų restoraną... Ten labai skanu ir pigu. – *Taip, taip, kuo toliau nuo tavęs.* – Klausyk, jau turiu bėgti, – nekantriai paragino baigti pokalbį. – Susitiksim vakare namie. Iki.

Na, štai. Tai atėjo. Neištikimybė. Kažkodėl maniau, kad ji aplenks mūsų šeimą. Plaukiau pasroviui ramia gyvenimo upe. Nesijaučiau nei labai laiminga, nei nelaiminga – tiesiog soti ir tingi, ramindamasi, kad šitaip gyvena dauguma porų, o tos, kurios užsimano permainų ir naujų įspūdžių, galiausiai išsiskiria. Ne dėl skirtingų charakterių, alkoholio ar smurto – tiesiog įkyrėjusios rutinos, kai atrodo, kad viskas gyvenime jau įvyko, daugiau nieko įdomaus neteks patirti. Taip, galima išvažiuoti atostogauti į kitas šalis, ilsėtis prabangiuose kurortuose ar kukliau – kempinguose, bet tai, kas virpino širdį ir kūną jaunystėje, jau niekada nepasikartos. Samprotauju kaip pagyvenusį tetulė, pamaniau, o man tik trisdešimt dveji...

Visą dieną mintyse repetavau, kaip paklausiu Ugniaus apie tą sceną kavinėje, pagalvojau vieną už kitą vis kandesnius variantus, kuriuos iliustruočiau nuotrauka. Tačiau nepaklausiau. Kaip jau ne pirmą kartą... Taip jau įprasta mūsų šeimoje: daug kas lieka nutylėta dėl šventos

ramybės, nenorint drumsti vandens, bijant, kad neiškiltų kokių nors nenumatytų, nemalonių dalykų. Kai nežinai, tai ir širdies neskauda – gal viena iš protingiausių mano gyvenimo taisyklių, kurios laikaisi per visus septynerius santuokos metus. Kita vertus, o ką ta nuotrauka įrodo? Tik tai, kad mano vyras tuo metu nebuvo darbe, kaip teigė. Kodėl melavo? Nes šnekėjosi kavinėje su vieno svarbaus projekto vadybininke, aptarinėjo svarbius klausimus, nenorėjo, kad aš trukdyčiau. O kaip dėl to intymaus žvilgsnio, laikymosi už rankučių? Iš toli viskas gali pasirodyti kitaip... Taigi aš nieko nepasieksiu. Ugnius moka meluoti, tuo įsitikinau jau seniai... O jei meluoja dabar, vadinasi, neketina nieko keisti. Tai gal ir aš nekeisiu? Kol kas. Kam skubėti? Vis tiek nieko nesužinosiu, netgi galiu suklysti. Verčiau palauksiu, kol paaishkės daugiau.

Vakare namie elgiausi, lyg nieko nebūčiau mačiusi, Ugnius buvo toks pat kaip visada – nei labai meilus, nei piktas, tiesiog šalia esantis saviškis, puikiai pažįstamas, niekuo nestebinantis.

Kas mums atsitiko? Kada? Kodėl? Kaip tokia pulsavusi ir it ugnikalnis išsiveržusi povestuvinės kelionės aistra virto paprasčiausiu, abejingu buvimu šalia? Atsakymą žinojau visą laiką – nes tai buvo tik trumpalaikė atostogų aistra, mudviejų nesiejo meilė. Mūsų pažintį, vestuves, povestuvinę kelionę lėmė vienas projektas, kuriame, kaip paaishkėjo vėliau, mano ir Ugniaus vaidmenys bei lūkesčiai buvo visiškai skirtingi. Bet tada aš to nežinojau... Kaip ir daug ko savo ramaus gyvenimo tėkmėje. Buvau jauna, naivi ir, matyt, kvaila, nes nesupratau, į kokį žaidimą buvau įtraukta...